

רינדרוך בפתח-תקוה

פתח-תקוה איננה עירית-פיתוח. כמעט לעולם אין היא עולה לכותרות — לא לשלילה, לא לחיוב. השבוע התגלה כי מחמת שלטונה, אפשר למצוא בה אוצר רות לא פחותים מכל עיריה מושמעת. קבוצת עובדים בכירים בעירייה יצאה בהתקפה על מזכיר ועד העובדים שם. ערב ראש השנה, גילו המתקיפים — יהודה טעמוני, האחראי על הפיקוח העירוני, גב ריאל לינדברג, מנהל מחלקת החשבונות, יהודה לסק, מנהל מחלקת התינוך, ושבע הארץ קפלן, מנהל מחלקת הגבייה — על גיומו של דו"ח סודי של ועדת הביקורת.

מזכיר אברהמי
"אינני פוחד"

המרכזית של ההסתדרות, אשר גילה את הפרטים הבאים:

מזכיר הוועד דויד אברהמי הינו עובד העירייה ורשאי לטפל בכל עניני האירגון והוועד בשעות העבודה הרגילות, על חשבון העירייה. אך נוסף למשכורתו בעירייה הוא מקבל משכורת מהוועד, שגורמה בספרי החשבונות על שם אש"ת, לצורך עקפת החוק. נוסף למשכורתו השניה מקופת הוועד מקבל אברהמי מענק חודשי, כיושב

ראש קופת התגמולים של עובדי העירייה. התשלום הזה מגודר כפיצוי בעד שעות נוספות, וביזבוז זמנו של אברהמי, אברהמי גם קיבל, נוסף לכל התשלום הזה, גם מענקים עבור עבודות מיוחדות, שבוצעו עבור קופת התגמולים, על-ידי עובד עירייה אחר.

מזכיר הוועד ערך בביתו מסיבה פרי טיה, לרגל חתונת הכסף שלו. הוצאות ה' מסיבה כוסו מכספי ועד העובדים. הוצאות ה' מכספי ביתו של אברהמי, מתכנסות במלואן מכספי קופת התגמולים, וזאת נוסף לטלפון הנמצא במשרד האירגון, שאף הוא מיתכסה מקופת התגמולים.

מקופת הוועד הוצאו כספים, לצורך ליחי חברי הוועד, ובראשם המזכיר, לנסיעות פרטיות לחו"ל. ציינה הביקורת: "תמוה הדבר, שהוצאות בעלות אופי פרטי בהתלט של חברי הוועד, יזקפו על חשבון האירגון, אף כי גלוי וידוע, שאין בינו לבין ההוצאות האירגוניות והתרבותיות של עובדי העירייה פתח תקוה, כל קשר".

הוצאות אש"ל שולמו במיסודות יקרות כגון: אקורפוליס, צבר, נקניקיה ב' גבעת הרצל, כרם התיכונים ואחרות. הביקורת ציינה: אין פיקוח מספיק על הוצאות האש"ל (אכילה-שתיה-לינה). רוב ההוצאות קשורות במזכיר הוועד. הוא מגיש החשבון, הוא חותם על הצ'קים והוא שור תן את פקודת התשלום. כלומר: הוא המ' קבל והמשלם.

ריבית שהיתה צריכה להיות משור למת לאחדים מהעובדים — הועברה לידי הוועד, וזה שילם את הכסף למזכיר הוועד ומנהל החשבונות שלו.

חברי הוועד קיבלו תוספת מיוחדת לשי שניתן לחגים לכל העובדים.

התקפות אלו מגיב אברהמי ב' שלוחה. "זה הכל עבודתו של יהודה שמ' עוני וחבריו, הסבירו לכתב העולם הזה. "שמעוני לא יכול לסלוח לי שהתנגדתי לכך שיקבל ותק שלא מגיע לה. למרות שהוא עובד בעירייה רק שבע שנים, אישר לו ראש העיר ותק של 27 שנים על משרתו. סתם נתן לו מתנה ותק של עשרים שנה. אז בגלל שהתנגדתי לזה, הוא עכשיו עולה עלי. כל הדר"ח הוא בכלל מלפני ארבע שנים. היום, אינני פוחד מכל העניין הזה."

פתח-תקוה ושרדות — האחת — בת הישוב הוותיק, ממשגשת ושלווה. השנייה — עירית-פיתוח ידועת-יסבל. שני קצוות הקשת. אך לא בכל. ישנם תחומים, מפתח, בהם קיים דמיון בין השתיים. בתחום המינהל הציבורי למשל. כאשר המדובר במעשים מכושרים בתחום זה — מתגלה דמיון מפתיע בין ישראל הראשונה והשנייה. שתי הכתבות בעמוד זה, על פרשיות עגומות בשתי הערים, מוכיחות שוב: מצעד השחיתות נמשך.

אווירה היתה מחושמלת, המתה ה' הורג בכל רחבי העירייה. הוא הור' גש במיוחד בבניין המועצה המקומית של שדרות, שם התכנסו כ-600 מתושבי המ' קום כדי להיות נוכחים במה שהיה צריך להיות, לכאורה, ישיבה רגילה של המו' עצה המקומית.

לא שלא היתה זו ישיבה רגילה. כמאה חושבים הצליחו להצטרף ב' חדר הישיבות הקטן, באותו ערב של 24' לספטמבר, כשהם נדחקים איש על רעהו ועל ראש המועצה, יהונתן יפרח, וחבריו למועצה. מעוררים על-ידי חבריהם בחוף החלו האורחים שוטחים את ענותיהם בפ' ני יפרח — ללא כל קשר לישיבה שהיתה צריכה להתנהל — בשיבה יעילה, אם גם לא פרלמנטרית: "תחליט על איזה כסא אתה רוצה לשבת", צעק מישוהו. "בכנסת; או באוירון לגרמניה, או פה בבית, בש' דרות". יפרח הווצה, יפרח לגרמניה" פר' חו בחוף צעקות עיוור.

יה זה אית' להסתערות. "לא תהיה לנו כאן שריף, שנוסע במכונית ש' עולה 37 אלף ל"ג, ועק מישוהו. "אנחנו לא במערב הפרוע. לא תשלט פה כמו שריף. עוד נסלק אותך".

האנדרלומוסיה השתלטה בחדר. נשים ועקן בהיסטרית. אחרות יבכו. היתה זו הודמ' גות, לתושבי העירייה, לשפוף כל מה שיש

במדינה

כלבים

כלבן לכלבן — כלב

מאז הוצג בשנות הארבעים הסרט לאסי שובי הבייתה, דבק השם לאסי בכל כלבי הקולי — גזע הכלבים בעלי מראה אצילי למרות שהם נמנים על כלבי העבודה, בעיר קר כשומרי עזרים.

מעט מאוד יודע על הקולי. יודע שזה כלב ממוצא סקוטי וכי הוא נחשב כאחד העתיקים שבמיני הכלבים בעולם. אולם בעלי הקולי בישראל, שמספרם מועט למדי, החליטו להקים לעצמם חוג הנקרא החוג הישראלי לקולי, המאוגד במסגרת איגוד מספחי-הכלב-הנזערי-בישראל. מספרם הועם של בעלי הקולי בישראל לא מנה סיכ' סוכים בתוך חוגם.

אחד מהם, חיים גולדברג (35) בעל כלבת קולי בשם הני, גזכתה ב'2 פרסים בתח' רויות כלבים, החליט להתקומם נגד פעיר לתם של רופאים וטרינריים במסגרת מו' ערוני הכלבנות בישראל. במכתב ששיגר למשרד-החקלאות, להתאחדות הכלבנים ול'

הסתדרות הרופאים הוטרינריים, מחה גולד-ברג, בעל קונדטוריה ברמת-גן, על שרופ' אים העוסקים בתפקידי הסברה לצידור ה' כלבנים מנצלים עמדה זו כדי לרכוש לקו' חות לעצמם.

במיוחד התמרמר גולדברג על שהתאחדות הכלבנים עומדת למסור את ספר גידול הכלב הישראלי לרופא הוטרינרי ד"ר דוד טריינין, שלדעת גולדברג מנהל ספר גידול פראי בצורה מגוכחת.

היתה לגולדברג הוכחה טובה לכך: כאשר המלטה כלבתו הני נתן לו הדר' טריינין תעודות לגורים הגזעיים מבלי שיראה או' תם בכלל. מאחר שמחיר גור קולי גועי הוא 500 ל"י, ראה גולדברג בצורה זו של הענקת תעודות-יוחסין זילזול בבעלי הכל-בים הגזעיים.

הסביר הדר' טריינין את הוצאת התעו' דות על-ידי: "אנחנו מוציאים תעודות על סמך הצהרה בכתב של בעלי הכלבים".

אגודת מטפחי הכלב הישראלי לא התייחסה לתלונתו של גולדברג. במקום זה הודיעה לו במכתב כי החליטו להוציא מהחוג לקולי בגלל "התנהגות כלבנית בלתי ישרה".

שינוכת בשדרות

בשני מגדשים במועצה המקומית בבחירות בנובמבר, פוטרה מרסלה.

★ ★ ★

יא פנתה לבית הדין לעבודה בבאר שבע. בהחלטתו מיום 16 לספטמבר, קבע כבוד השופט מנחם גולדברג כי על

מפוטרת טריקי
— הנקמה במועצה

המועצה להחזירה לעבודתה מיד, לשלם לה את מלוא משכורתה מיום שפוטרה, מאחר שהפיטורים לא היו חוקיים. עם פסק הדין בידה, התייצבה מרסלה לעבודתה, גילתה שהמועצה מסרבת להוראז השופט.

שכן בינתיים קבע ראש המועצה ישיבה ליום ה-24 לחודש, בו התעתד לפטר את מרסלה שוב — הפעם בצורה חוקית למ' הדין. לדברי טריקי, הוזהר יפרח את חבריו למועצה, כי מי שלא יופיע לישיבה, לא ישתוף במשלחת שנועדה לצאת לגר' מניה בחמישי לאוקטובר. התוצאה — הי' הופעה היתה מלאה, ויפרח השיג רוב בעד ההצעה לפטר את מרסלה טריקי. ני' סיעה לגרמניה לא הולכת ברגל" צעק מישוהו מבעד לחלון, לצחוקם של הנוכ' חים. "תפטר גם את האבא שלך מהגיוב שסירת לו בתחנת מג'ודי". "תוריק גם את הגיס שלך מהגיוב שלו כמזכיר המועצה". דווקא הבעל של אחותך רחל מוכרח לנהל את בית-האבות? שאנות אלו, לכיוון יפרח, גילו את דעתם של הנוכחים על התפקידים שחולקו לקרובי משפחתו. אלא שכל השאגות והגילויים לא הועילו. מרסלה טריקי פוטרה. הסיבוב הסתיים ב' נצחונו של ראש המועצה.

אך בהתחשב בהלך-הרוחות ששרר בע' ירה, ושהמשיך לשרוד בה, לא היה כל ספק בכך, שלא היה זה הסיבוב האחרון.

נוכח המצב, הזמין ראש המועצה את המשטרה. זו הגיעה, בצורת שלושה שוטרים. הם נדרשו על-ידי יפרח לפנות את החושבים מהחדר. במקום רגיעה, גרם צעד זה להתפוצצות מחודשת של היסטריה. "כאן לא רוסיה, כאן לא גרמניה", פרצו הוועקות. "זכותנו להיות פה. לא תגרש אותנו". "איזה חבר כנסת אתה? אתה לא יודע שבזכותנו אתה יושב פה?"

השוטרים הנבוכים בדקו את ההזמנות לישיבה, נוכחו כי אכן היתה זו ישיבה פתוחה לצידור, החליטו להסתפק בפנייה למפגינים לשמור על השקט. המפגינים בתוך החדר נענו. אלו שבחוץ — פחות. הם המשיכו להטיח את האש' מותיהם ביפרח. בין ההאשמות: הח"כ מניח את עניני המועצה, אי-אפשר כמעט לפגוש במקום, הוא מתנהג בצורה סנובית, עושה טובה כשמסכים לדבר עם מישוהו, והעיקר — לא מוכן לקחת טרמפיסט ב' מכונית שלו. אפילו לא חייל חושב שדרות.

★ ★ ★

הפירה החמורה לא היתה תוצאת איתני הטבע. היא היתה מעשה ידי אדם — אדם מסוים מאוד. יצחק טריקי, יריבו הראשי של ראש המועצה. במועצה בת שבעת החברים שולטים יפרח ושלר' שה חברי מפלגת העבודה נוספים. שיחד עם איש המפד"ל מהווים רוב נגד האו' פוזיציה של טריקי וחברו. בישיבה האמורה, התכוון יפרח להביא לידי פיטוריה של אשתו של טריקי מעבודתה במועצה.

הוא ניסה לעשות זאת כבר פעם, לפני שמונה חודשים. מרסלה טריקי עבדה קרוב לתשע שנים במפעל ההונה של בית הספר המקומי הראה, מילאה את תפקידה לשי' ביצות רצונם המלאה של המנהל והאחראים עליה. בעקבות הצלחתו של טריקי לזכות

שוטרים בישיבת מועצת שדרות
המרד נכשל —